

Az 1992 óta hatalmon levő Nicolae Văcăroiu-kormány idején annyira elszabadult a feketegazdaság, a munkanélküliség és az infláció Romániában, hogy várható volt, hogy ez a rendszerváltás után hatalomra került Iliescu-klikk bukásához vezet majd.

Kellett ehhez az azóta is példátlan ellenzéki összefogás, s kellett az RMDSz is, amelynek az 1996 novemberében megrendezett parlamenti és elnökválasztásokat megelőzően volt néhány kisebb meccse. Főleg Székelyudvarhelyen.

A forró nyár és az udvarhelyi váltás

Az 1992 februárjában megrendezett helyhatósági választásokat **dr. Ferenczy Ferencz** hivatalban levő polgármester nyerte – erről a történetről [itt olvashat bővebben](#), az akkori főszereplőkkel készült beszélgetéseink alapján.

Igen ám, de 1996 májusában jöttek az újabb helyhatósági választások, s ezen egy akkor még ismeretlen fiatalember, bizonyos **Szász Jenő** meglepetésre legyőzte az RMDSz színeiben induló Ferenczyt és **mindössze 27 évesen** Székelyudvarhely polgármestere lett.

Ez a helyi erőviszonyokat is nagyban átrendezte, mert a fiatal Szászt több helyi üzletember is támogatta, akik közül többen önkormányzati képviselők is lettek, illetve az önkormányzat papíron RMDSz-es tagjai közül is többeket sikerült átcsábítani a Szász Jenő-vonalra.

Már nyáron tudni lehetett, hogy a városi RMDSz meg fog szorulni, mert ezek a régi-új emberek nem fogják mindenben támogatni a pártot, és változást akarnak. Így is lett, 1996 nyara forró volt Udvarhelyen nemcsak az időjárást illetően, hanem a közélet szempontjából is.

Azt sem kell elfelejteni, hogy még a helyhatósági választások előtt volt egy ún. udvarhelyi médiaháború (egyik oldalon az UTV, a másikon az akkor hetente kétszer megjelenő Udvarhelyi Híradó és az Ati Beta televízió állt), amely alatt nagyjából körvonalazódtak a helyi erőviszonyok.

A nap, amikor egymásnak feszült Udvarhely

1996. szeptember 4-én kezdődött meg hivatalosan is a választási kampány az országban – az RMDSz-nek először volt elnökjelöltje Frunda György személyében. Nem számított arra a szövetség sem, hogy Frundaé lesz a legnagyobb hatalom az országban, de mindenesetre jó teszt volt, a párt azóta is szokott elnökjelöltet állítani.

A nagy meccs. Ilescu vs. Constatinescu

A változás országos szinten nagyon-nagyon érett, példátlan ellenzéki összefogással alakult ki: a parasztpárt összefogott a liberális párttal, a Petre Roman-vezette Demokratikus Párttal és más, kisebb pártokkal is.

Es ami utána jött...

Azt talán jobb elfelejteni. Ami az 1996-2000 közötti periódust illeti, a Demokratikus Konvenció kormányzása többször is összeomlott – a négy évig hatalmon levők utólag visszanézve egyszerűen nem tudtak mit kezdeni a kezükbe került lehetőséggel, s az ellenzék folyamatos, minden szintre kiterjedő aknamunkája is hatékony volt.

Hiába került az RMDSz a kormányba, a nagy eufóriával kinevezett **Victor Ciorbea** alig több mint egy év múlva lemondott, majd

Radu Vasile

miniszterelnöksége alatt a

Miron Cozma

által vezetett bányászok megint szinte rárontottak Bukarestre (Vasile is lemondott 1999 decemberében, s

Mugur Isărescu

, a Nemzeti Bank mostani elnöke „fejezte be” a konvenció-kormányzást), s még katonai puccsszag is volt akkoriban a levegőben.

Habár sikerült kihozni néhány meghatározó törvényt, a dolgok sajnos nem haladtak, a szép új reményeket pedig sutba lehetett dobni. Azok az évek arról is emlékeztetnek, hogy az RMDSz elkeseredett, de eredménytelen harcot folytatott a magyar egyetemért, a kormányból való kilépéssel is sokszor fenyegetőzött.

